

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Кж-07-000 194
Бања Лука, 22.11.2007. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Горане Микеш, као предсједника вијећа, Обрена Бужанина и Слободана Милашиновића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог Е. Б., због кривичног дјела разбојништво из члана 233. став 3. у вези са ставом 1. истог члана Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката М. Ћ. из Б. Л., изјављеној против пресуде Окружног суда у Бања Луци број 011-0-К-07-000 035 од 13.7.2007. године, након одржане јавне сједнице вијећа у присуству Републичког тужиоца мр Ненада Врањеша, оптуженог и његовог браниоца, адвоката М. Ћ. из Б. Л., дана 22.11.2007. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог Е. Б., те се потврђује пресуда Окружног суда у Бања Луци број 011-0-К-07-000 035 од 13.7.2007. године.

Образложење

Првостепеном пресудом Окружног суда у Бања Луци број 011-0-К-07-000 035 од 13.7.2007. године, оглашен је кривим Е. Б. због кривичног дјела разбојништво из члана 233. став 3. у вези са ставом 1. истог члана Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), и осуђен на казну затвора у трајању од 10 (десет) година, у коју казну му је урачунато вријеме проведено у притвору почев од 28.3.2007. године, па надаље. Оптужени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у износу од 554,10 КМ на име награде и трошкова вјештака оптужбе, на име судског паушала износ од 150,00 КМ, те на име награде и нужних издатака браниоца по службеној дужности у висини која ће бити одређена посебним рјешењем. Оштећени Е. Д. и И. Д. су, са имовинско-правним захтјевом, упућени на парницу.

Против те пресуде жалбу је, благовремено, изјавила бранилац оптуженог, адвокат М. Ћ. из Б. Л., због одлуке о кривичној санкцији, с приједлогом да се побијана пресуда преиначи, тако што ће се за предметно кривично дјело оптужени блаже казнити.

Одговор на жалбу није поднесен.

У сједници другостепеног вијећа овог суда оптужени и његов бранилац су изјавили да остају у цијелости код жалбе, разлога побијања одлуке садржаних у жалби и жалбених приједлога, а Републички тужилац мр Ненад Врањеш је предложио да се жалба одбије, као неоснована.

Испитујући побијану пресуду у оном дијелу који се жалбама побија а у смислу одредбе члана 312. Закона о кривичном поступку (у даљем тексту: ЗКП), овај суд је одлучио као у изреци из слиједећих разлога:

Одлуку о казни, изречену оптуженом за наведено кривично дјело, овај суд је испитао у вези са жалбеним приговорима, те налази да су у изреченој казни од десет година затвора у пуној мјери дошле до изражаја све олакшавајуће околности које је првостепени суд нашао на страни оптуженог, а које жалба браниоца оптуженог апострофира, те утврђене околности отежавајућег карактера. Приликом одмјеравања казне у законском оквиру прописане казне за наведено кривично дјело, дошао је до изражаја принцип индивидуализације казне, јер одговарајућа дистинкција у висини изречене казне овом оптуженом, те казне изречене саизвршиоцу у извршењу тог дјела В. Е. (коју дистинкцију жалба апострофира), одражава тежину почињеног дјела и степен кривичне одговорности сваког од саизвршилаца. При томе су узете у обзир све специфичне околности које карактеришу њихову личност (с обзиром на ранији живот и садашње животне прилике), те околности које прате извршење дјела, посматрано с аспекта облика и обима криминалне дјелатности сваког од саизвршилаца. Изречена казна оптуженом манифестују правилну равнотежу вриједносног значаја свих утврђених околности олакшавајућег и отежавајућег карактера, које су од утицаја на висину казне и представља потребну мјеру казне да би се остварила сврха кажњавања у свим њеним сегментима. Овај суд је увјерења да изречена казна затвора по висини чини праведан баланс између захтјева који су, као сврха кажњавања, дефинисани циљевима специјалне превенције (васпитни утицај на оптуженог да не чини кривична дјела и његова ресоцијализација) и опште превенције која се манифестује у захтјеву да казна по врсти и мјери мора имати опште одвраћајући карактер од вршења кривичних дјела.

Из наведених разлога се не може прихватити као основан приговор жалбе браниоца оптуженог, заснован на тврдњи о престојности изречене казне, те тврдњи да се сврха кажњавања могла остварити изрицањем казне блаже од посебног минимума казне предвиђене за ово кривично дјело.

Ради тога је овај суд, на основу одредбе члана 319. ЗКП-а, жалбу браниоца оптуженог одбио и првостепену пресуду потврдио.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Горана Микеш

За тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић